

Cila ishte ajo pëshpërimë gënjeshtare që na tha ...

” Ejani t’ju tregoj për më mirë! “ e na ngriti nga tryeza ku ishim ulur të gjithë, e ku vizatonim pa u lodhur, duke zgjatur duart e vockla në mesin e saj, tek ishte një grumbull me flomastra e lapsa me ngjyra? Të gjithë ulnim kokat dhe vizatonim me kuriozitet botën që na rrethonte.

Përpinim fletët e bardha dhe i mbushnim ato me të vërtetën e botës. Edukatoria na bërtiste tek e linim fletën mënjane vetëm me një vizë a me një rreth, një trekëndësh e ca ngjyra.

“ Mbushe e pastaj merr tjetër! “. Ne qeshnim duke zbardhur dhëmbët të sapo krimbur dhe ulnim kokën, nxirrnim pakëz gjuhën dhe vizatonim pa e prishur terezinë. Nxirrnim gjuhën jo për të përqeshur atë që benim, por si për të testuar shijen e ngjyrave që përzenim. Ishte si meshë e shenjtë. Ne kështu dinim ti kryenim gjërat, thjeshtë, pa hile të sofistikuara si dhe vetë edukatoria kur ishte fëmijë, por që i kish harruar dhe i kish besuar zërit gënjeshtar...Për ne, aty qe gjithëshka...Me një rreth bënim diellin, me një kuadrat shtëpinë dhe me trekëndësh malin e lartë.

Por e braktisëm...unë, ti dhe Jorgaqi.

Na thanë se dielli nuk është vetëm një rreth, se llampa e dritës nuk duket mbas murit të shtëpisë, se vaporin nuk rri sa cik ujin e nuk fluturon, po ashtu dhe kali e gomari, se Shtriga e Borëbardha janë fantazi si dhe këpuca prej kristali, karroca nga kungulli, Gishtëza, Pinoku, Dumbo dhe Sireneta ...

“ Ke parë ndonjëherë Sirenete në plazh kur shkon me pushime? “

Dhe ne, të nomatisur shqyenim sytë duke parë njeri tjetrin dhe skuqeshim nga turpi në heshtje duke menduar ...

” Sa budallenj që paskemi qenë ! ”

Por Jorgaqi u lodh së bredhuri larg tryezës magjike dhe kërkon të kthehet. Ka humbur shumë kohë. Ka humbur rrugën, por është nipi që e njih hartën për të shkuar tek ajo Tryeza e bekuar. Djali plangprishës mund të kthehet.

Ata ulen të dy dhe nipi vizaton. Vizaton pa fund. Fletë pas flete. Ai vizaton pa u ndalur dhe imazhet burojnë. Ajo që shfaqet para syve të Jorgaqit nuk është fantazi, por realitet. Është Harta. Harta

që ai kërkonte. Befas çdo gjë i behet e qartë. Ato që përshkruan i nipi, janë gati njësoj me ato që ai kishte bërë vetë dikur. Qe e thjeshtë. E njeh këtë rrugë kthimi dhe nis të kthehet.

Në rrugë e siper gjen dhe të tjerë që kthehen, por Jorgaqi ndryshe nga ata, nuk ka ndrojë të tregojë kallauzin e ti të vogël. Një të rrituri që i tregon rrugën një femijë!!! Jorgaqit aq i bën. Kthehet me nipin përdore dhe të dy bisedojnë duke u marrë vesh me një tjetër gjuhë, me gjuhën e harruar, me shenjën, v izën, ngjyrën...

Unë i sodis së largu që zhduken në horizont, ndërkohë që një pëshpërimë gënjeshtare nuk rresht së përsërituri se...

“ Tryeza magjike nuk ekziston! “

GAZMEND LEKA

10.05.2008

Ky shkrim është bërë për tu vendosur në katalogun e ekspozitës së piktorit Jorgaq Gogu.